

Tertúlia

Absolucions exprés

No sóc catòlic per dos motius fonamentals, Rosa. El principal, que és tan evident que encara no sé com en el segle XXI hi ha gent abocada a la religió –a qualsevol religió teista, vull dir–, és que no existeix cap ésser superior. Des d'un punt de vista científic, no hi ha cap motiu per recercar aquesta existència, perquè no n'hi ha cap indici. És a dir, l'única opció raonada –científica–, lligada amb el *logos*, és ser ateu. La resta, que associàrem amb el concepte grec *doxa*, és només opinió, creença i, per tant, irracional. L'altre motiu, jo l'anomeno el del “plat trencat” i té a veure amb el perdó i el penediment. Segons la doctrina catòlica, si comets un *pecat* (segons l'argot eclesiàstic), si te'n penedeixes, et confesses i et proposes no tornar a crebantar la doctrina, obtindràs el perdó diví. I, de tot això, tens oportunitats al llarg de la vida, fins just abans de morir, si és que en reps l'absolució. És a dir, pots anar fent maldats, però si després te'n penedeixes i et confesses, podràs entrar al Regne del Cel a la vora de Nostre Senyor. Jo crec que si vas trencant plats i després te'n penedeixes i vols tornar a enganxar els bocins, el plat cada cop que el trenques s'assembla menys a l'original. I, segons com, ni tan sols podràs encolar aquests bocins. No sé si m'explico prou bé, Rosa.

Et dic tot això perquè avui fa 10 dies va morir Rita Barberà i vam assistir a un exercici mediàtic de santificació post mortem nauseabund. La cort farisaica dels polítics del Partit Popular, hereus cofois d'una transició triler, va proclamar als quatre vents que la culpa del decés era dels mitjans per haver assetjat la pobra dona. No vull entrar ara en les incoherències internes dels populars, que si ja no és del nostre partit, però ara després de morta sí, i totes aquestes mandangues, que prou retratats han quedat ells solets. Em molesta, i molt, que a una persona, sigui qui sigui, se li perdonin els pecats perquè s'hagi mort. Rita Barberà era una persona grollera i maleducada –només cal veure com va menysprear les víctimes de l'accident del Metro de València– i el seu comportament ètic i moral, durant la seva carrera política, va ser ignominiós. I això era així el dia 22 de novembre i també el 24. Encara que se'n penedís, que ho dubto.

L'atzar, que té aquestes coses, Rosa, va voler que dos dies després morís Fidel Castro. I alguns dels que criticaven el tractament bondadós de la mort de Barberà van començar a lloar el dictador cubà. Però, ¿com podem ser tan rucs? Ara resulta que un revolucionari que en 50 anys no ha tingut temps de posar en marxa una democràcia, que empresona els que no pensen com ell, etc., és un model per a l'esquerra?

Sí és així, que em donin de baixa d'aquesta esquerra, sisplau.

“Darrere les paraules”

Rafel Marco Molina

Traductor. Director d'aixocomesdiu? marcoimolina@gmail.com

Rosa Soler

espigoladora@gmail.com

Mitges taronges

La jornada contra la violència masclista, que vam viure arreu fa vuit dies, enguany va venir marcada pel lema: “Ens volem vives i amb vides dignes”. La vida és el bé més preuat de la persona i la xacra de tantes actituds irracionals contra les dones en l'àmbit domèstic sí que s'hauria de matar per sempre. I un cop salvada la vida, cal preservar també la dignitat de totes les persones que omplen la llar. Perquè totes tenen els mateixos drets i deures. Ho escric pensant en moltes actituds masclistes capaces de perpetuar el paper submis de la dona respecte de l'home.

No fa gaire em va tornar a produir fàstic la lectura de la “Guia de la Buena esposa”, que l'any 1953 va escriure la Pilar Primo de Rivera, germana del falangista José Antonio i que ha esdevingut un insult majúscul contra les dones a través d'onze manaments que enforteixen l'esclavitud femenina. Una guia que ha marcat moltes persones i que encara s'arrossega en algunes cases del nostre temps, en què per molt que la dona treballi a jornada completa i arribi a casa també carregada de cansament, acaba assumint les tasques domèstiques per un imperatiu moral molt desafortunat. Fins al punt que quan aquesta dona flaqueja de salut i ha de fer llit, l'home etziba comentaris del tipus: “Ara em tocarà fer de dona!”. No m'ho invento. Ho he sentit. I és que la submissió patida per les dones durant la postguerra és com una taca d'humitat a la paret que ha anat calant en algunes mentalitats i no se'n va.

La maleïda guia converteix la dona en una patgessa reial que prepara la cavalcada de l'autèntic rei de la casa, que ha patit tant a la feina fora de casa que, quan arribi com a mínim ha de trobar la llar neta i silenciosa, la dona maquillada i somrient a punt per escoltar-lo només a ell, els nets dutxats, callats i clenxinats, el plat preferit a taula, el coixí sota el cap quan s'estira al sofà, la xemeneia encesa i les sabatilles als peus. Perpetuar això també és una violència masclista que em provoca una immensa vergonya com a home per culpa del que va escriure la Pilar Primo de Rivera. Que per cert, no es va casar mai.

Amb regust de catània

Joan Pinyol

Catedràtic d'Ensenyament Secundari i escriptor www.escriptors.cat/autors/pinyolj

“

La submissió patida per les dones durant la postguerra és com una taca d'humitat a la paret que ha anat calant”

Teresa Costa-Gramunt
Vilafranca

Terra
Nutrix

Qualitat humana

A *El conocimiento silencioso. Las raíces de la cualidad humana* (Fragmenta), el filòsof i teòleg Marià Corbí reflexiona sobre el que els avantpassats anomenaven *espiritualitat*, i que Marià Corbí prefereix dir-ne *saviesa* o *qualitat humana profunda*. Parlar d'espiritualitat suposa la contraposició entre cos i esperit, i la qualitat humana profunda integra les dues dimensions.

En les seves reflexions, Marià Corbí no parteix del punt de vista religiós, sinó antropològic, cultural i social. Tenim necessitat de ritual i de transcendència, els neandertals enterraven ritualment els seus morts. Però el nostre món s'ha secularitzat. Les formes espirituals tradicionals han perdut presència. La preocupació de Corbí, del qual ja havia llegit *Conocer desde el silencio* (SalTerrae, 1992) i *El camí interior. Más enllà de les formes religioses* (Viena, 1998) és afavorir el cultiu de la saviesa en les nostres vides en les quals la dimensió del sagrat ha quedat tan desplaçada com les paraules que anomenen aquesta dimensió.

Ordenats per Teresa Guardans, els capítols d'*El conocimiento silencioso* són una recopilació dels treballs de Marià Corbí, que l'any 1999 va impulsar la creació del Centre d'Estudis de les Tradicions de la Saviesa (CETR). Les tradicions religioses són vehicles d'un llegat a preservar. El seu estudi és imprescindible per conèixer, almenys de forma cultural, la dimensió espiritual de l'existència. Podem escoltar el *Rèquiem* de Mozart sense cap creença darrere, però el *Rèquiem* té el seu sentit profund en el ritual cristià de comiat dels difunts.

I per què el coneixement de la qualitat humana té les arrels en el silenci? Es tracta de deixar espai, *es tracta de baixar el volum de l'egocentració*, escriu Teresa Guardans al pròleg del llibre de Marià Corbí. *Som on som, respecte de les religions, per l'evolució de la nostra cultura*, diu Corbí. Per una banda, es tracta de preservar el llegat de les savieses tradicionals. Per l'altra banda, es tracta de connectar amb la nostra qualitat humana profunda. Som cos i esperit, tenim aquesta doble dimensió.

“

Es tracta de connectar amb la nostra qualitat humana profunda”